

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1160

08.06.2025 (136)

Hitler i krig: Vad hände *egentligen*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 7

Kapitel 6: Kampanj i Polen

Sanningen är så bräcklig att den behöver en livvakt av lögner för att skydda den."
Winston S. Churchill

Kriget mot Polen var så gott som vunnet och "Hitler steg upp i riksdagen för att skryta med sin triumf över ett försvarslöst folk". Det var så Walter Cronkite, språkrör för konventionella historiker och antinazistiska propagandister, beskrev polackerna 1939. Hans skildring har sedan dess blivit en historisk dogm, där Polen fortfarande framställs som ett fredsälskande land som är för blygt och litet för att försvara sig mot Hitlers översitteri. Men som nämnades i föregående kapitel upprörde polackerna de brittiska och franska allierade med sin envisa vägran att fredligt förhandla. Och de var inte på något sätt "ett försvarslöst folk". Eftersom det moderna Polen hade skapats i efterdyningarna av första världskriget drev marskalk Jozef Pilsudski på omfattande rustningsprogram för att matcha sin

aggressiva utrikespolitik. Han var känd som en krigslysten bråkstake i hela Östeuropa och hamnade i skärmytslingar med alla sina grannar, inklusive tyskarna i Schlesien, som faktiskt var "ett försvarslöst folk" under början av 1920-talet när han ockuperade deras land i flagrant strid med internationell rätt. Till och med de allierade som utformade Versaillesfördraget fördömde polackerna för deras fega offerskap mot avväpnade tyskar.

Pilsudski iscensatte samtidigt en fullskalig attack mot Sovjetunionen. Även om det misslyckades hindrade han Sovjet från att kontrainvadera Polen. Samma dag som nationalsocialismen valdes till makten i Tyskland skickade Pilsudski, utan provokation, ett hemligt sändebud till Paris där en gemensam invasion av riket föreslogs. De illa förberedda fransmännen blev förskräckta och vägrade att överväga hans kriminella förslag om att föra ett odeklarerat krig mot en nation som var för svag för att ha hotat någon, än mindre de krigiska polackerna. Pilsudski var gift med en judinna, vilket förklarade hans personliga fientlighet mot tyskar i allmänhet och nationalsocialismen i synnerhet.

Som nämndes i föregående kapitel undertecknade den polska regeringen ett vänskapsfördrag med Tredje riket i januari 1934. Samtidigt skickade Pilsudski sin ambassadör, Millstein, till Litauen i ett hemligt försök att locka ledarna i den baltiska nationen till en gemensam militärallians mot Tyskland. Millstein, en svärson till det internationella bankhuset Rothschild i Paris, mottogs kyligt av litauerne, vars gamla huvudstad Vilnius hade beslagtagits och fortfarande hölls av den dubbspelande marskalken.

Efter hans död i cancer eller förgiftning 1935 fortsatte den polska vapentillverkningen med oförminskad styrka, men vissa tjänstemän i Warszawa började inse det självmordsbenägna i att samtidigt motarbeta både Stalin och Hitler och lutade sig mot *ett närmande* till det nya Tyskland. Sakta gled de två länderna samman tills Bullitts sirensång om lätt erövring invaggade polackerna i undergång. I augusti 1939 nådde den folkliga agitationen mot Hitler i Polen feberhöjd, vilket resulterade i ohämmade pöbelaktioner riktade mot landets 1,5 miljoner tyskar. Hur många av dem som släpades från sina hem och slogs eller stenades till döds av den uppretade pöbeln har aldrig exakt kunnat fastställas, även om Internationella Röda Korset uppskattar siffran till över 3.000 män, kvinnor och barn under en tjugoårsperiod med början 1919. Omkring 500 tyska medborgare mördades av de uppretade polackerna enbart under 1939. Schweiziska arkiv som dokumenterar polska grymheter mot den tyska minoriteten har varit tillgängliga för allmänheten i mer än 60 år, men är en försummad faktor i de polsk-tyska relationerna före andra världskriget.

Medan brittiska militärstrateger konfererade i London med sina polska bönder, publicerade Polens ledande tidning, *Kurier Polski*, stora rubriker som krävde:

"Tyskland måste förintas!" (*Goebbels*, s.304). De hysteriska förhållandena under sensommaren 1939 beskrevs av en tysk ubåtskapten, Werner Hartmann. "I veckor hade det varit oroligt i Polen", minns han. "Tidningarna och kabaréerna hånade det tyska folket. Tyska medborgare anklagades och arresterades utan grund. Etniska tyskar lynchades. General Ironside (brittisk chef för den kejserliga generalstaben) inspekterade den polska armén. Storhetsvansinniga ballongkapade militärer talade om slaget vid Tempelhof (d.v.s. Berlin) och "gränsen" vid Elbe. Danzig var systematiskt avskuret och Gdingen --- en schizofren formation av halvfärdiga betongblock och trästaket längs havet --- skulle bli Östeuropas stora hamn. Varje dag rapporterade tidningsrubrikerna nya och mer oroande överdrifter av denna eskalerande chauvinism. En gång påstod de att en polsk flotta skulle förbereda ett Salamis i Östersjön för oss och att vågorna skulle färgas röda av vårt blod hela vägen till Rügens vita kritklippor" (33).

Hitler hade ändå inte för avsikt att spela sina fiender i händerna genom att starta ett krig vars utgång ingen kunde gissa. Frustrerad av hans järnhårda självkontroll beordrade Warszawamyndigheterna på ett vansinnigt sätt polska specialstyrkor att attackera den lilla tyska gränsstaden Gleiwitz, som de faktiskt ockuperade den 31 augusti 1939. Sammanlagt genomförde polackerna cirka 35 anfall över Tredje rikets östra gränser, anfall som aldrig nämns av de hovhistoriker som vill framställa Hitler som den ende angriparen. Även nu sökte han ett förhandlingsmässigt slut på striderna. Som författarna till den antinazistiska *Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* tvingades erkänna: "Den tyska invasionen av Polen inleddes efter att den polske ambassadören i Berlin vägrat att ta emot Hitlers förslag till en fredlig lösning på problemet med Danzig och korridoren" (22). Med sitt land under attack hade Führern inget annat val än att beordra motåtgärder. På morgonen den 1 september fick polackerna vad de önskade, när blixtkriget föll över dem som Guds vrede.

Just då visade Duce sin beslutsamhet för fred genom att begära en femmaktskonferens i Paris den 5 september "för att undersöka klausulerna i Versaillesfördraget, som är roten till problemen". Hitler gick med på detta och meddelade briter och fransmännen att han skulle avbryta sitt anfall och dra sig tillbaka från Polen, om han bara fick behålla den tyska staden Danzig - tysk. Till denna överhängande rimliga begäran föredrog de västliga demokratierna krig med alla dess ömsesidigt katastrofala konsekvenser.

Polen hade beväpnat sig i tjugo år. Och en blick på landets militär räcker för att visa att polackerna knappast var "försvarslösa". De mobiliserade en miljon man stark armé i trettio modernt utrustade infanteridivisioner som backades upp av ett "nationellt försvar" på 100.000 reservister. *Cavendish Encyclopedia* beskriver Polens armé som "en av de största i världen"(22). Det polska infanteriet under-

stöddes av en pansarbrigad med inte mindre än 300 stridsvagnar, vilket gör att de allierades myt om Polens operakavalleri som landets enda försvarsmedel kommer på skam. Polackerna hade visserligen hästregementen (37 stycken), men det hade alla andra moderna nationer i världen också - inklusive Tyskland och USA; kavallerienheter var fortfarande en integrerad del av den moderna krigföringen.

För de flesta som studerar andra världskriget är det okänt att polackerna hade en modern flotta bestående av fem ubåtar, fyra jagare, sex minsvepare och en minläggare. Även om dessa styrkor kan tyckas magra jämfört med andra flottor, var de lämpliga för Östersjöns begränsade område och definitivt mer moderna än deras klumpiga motståndare, det föråldrade *Schleswig-Holstein*, som avlossade de första tyska skotten under andra världskriget. Warszawas marina styrkor fortsatte att kämpa långt efter att huvudstaden föll i oktober 1939. Ett halvår senare, den 8 april 1940, sänktes till exempel den tyska transportbåten *Rio de Janeiro* i Östersjön av den polska ubåten *Orzel*.

Polackerna hade en flygflotta på nästan tusen flygplan. Den avancerade medeltunga bombaren P.37 "Elk" flög 40 miles i timmen snabbare än Tysklands främsta medeltunga bombplan, Heinkel He 111H-16, trots att båda planen hade likvärdiga nyttolaster på 5.600 pund bomber vardera. Det enmotoriga bombplanet PZL P.23 var den mest använda flygplanstypen i det polska flygvapnet i början av kriget. 114 exemplar tjänstgjorde i första linjens förband och ytterligare 11 kom in som ersättare. Den robusta *Karas*, eller "Karpen", kunde operera från improviserade flygfält och bar en bomblast på 1.330 pund vid 186 m.p.h. och var beväpnad med både dorsala och ventrala skyttpositioner, vilket gjorde den bättre försvarad än tyska motsvarigheter, den tvåmotoriga Messerschmitt-110 eller *Stuka* störtbombaren.

Men det polska flygvapnets främsta jaktplan var den smidiga PZL P.11, ett högvingat monoplan som tillverkades av *Panstwowe Zakłady Lotnicze*, National Aviation Plants, i Warszawa. Även om P.11 var långsammare än de flesta av sina motståndare från Luftwaffe, var det snabbt och mycket manövrerbart. I händerna på en skicklig flygare (och många polska flygare var fantastiska flygare) var P.11 en formidabel motståndare. De flesta historiker om andra världskriget nämner inte att den första flygsegern i den polska kampanjen uppnåddes av en enda P.11-pilot över två Dornier medumbombare. Och 285 Luftwaffe-flygplan som förlorades under den korta kampanjen vittnade om det polska flygvapnets stridsförmåga.

Medan Messerschmitt Me 109E var överlägset det polska stridsflygplanet (liksom det var överlägset alla andra stridsflygplan i världen vid den tiden), var P.11 i nivå med och till och med överlägsen jaktmodeller som flögs av samtida flygvapen runt om i världen. P.11 var lika bra som, om inte bättre än, Rysslands Polikarpov tvåplan, Italiens CR-42, RAF:s Gloster *Gladiator*, Japans Mitsubishi

A5M (amerikanskt kodnamn *Claude*) eller amerikanska Brewster *Buffalo* - *alla var de* krigsflygplan i frontlinjen 1939. Långt ifrån att vara "i stort sett föråldrade" var polska flygplan standard eller bättre för sin tid, och ibland, som i Elk-fallet, toppmoderna maskiner.

I vanliga skildringar av andra världskriget framställs alltid motståndare som besegrats av nationalsocialister som svaga eller försvarslösa för att upprätthålla propagandabilden av Hitlers anhängare som översittare som aldrig kunde vinna en rättvis kamp. Deras avsikter är uppenbara och extrahistoriska. De tiotusentals döda, saknade och sårade i Wehrmacht under mindre än en månads strider är bevis för att tyskarna inte bara promenerade genom Polen till en enkel seger. Att förringa det polska motståndet som "meningslöst" eller "patetiskt" är att förringa de marktrupper, sjömän och flygare som kämpade så skickligt och modigt för sitt land, förrådda som de var av de västallierade och sina egna ledare. Som Adolf Hitler själv offentligt erkände i Danzig efter fälttåget: "Låt oss nu göra de polska soldaterna full rättvisa. Polackerna har kämpat tappert på många ställen. Deras underofficerare gjorde sitt yttersta. Deras officerare saknade intelligens. Deras högsta befäl var ett absolut misslyckande. Deras organisation var bara polsk."

Inget bättre exempel på sanningshalten i hans bedömning kan hittas utanför polackernas försvar av Westerplatte framför hamnen i Danzig. Sedan 1924 hade de i hemlighet byggt ut halvön till en viktig militär transitanläggning, trots att Warszawas politiker och Nationernas förbunds förhandlare hade lovat att försöka lugna ner den potentiella brännpunkten mellan Tyskland och Polen. Enligt den polske historikern Maciej Jonasz: "Det bör noteras att källarpositionernas (i det beväpnade citadellets) lägen måste hållas dolda, eftersom deras existens var förbjuden enligt villkoren i det avtal som reglerade anläggningens existens. De hölls till och med hemliga för den yngre värvade personalen i vakten, som roterade var sjätte månad. Endast officerarna och de högre underofficerarna kände till de underjordiska stridsställningarna ... " (66). Denna slöja av strikt hemlighetsmakeri dolde en betongförstärkt, toppmodern, beväpnad installation med många kulspruteposter, granatkastare och artilleri som bemannades av ett kompani elittrupper. Förekomsten av en sådan hemlig, till och med olaglig befästning *femton år* före andra världskrigets utbrott avslöjade polska förberedelser för en konflikt med Tyskland, och långt innan Hitler, som fortfarande beskylls för att ha provocerat fram fientligheter mot Polen, tillträdde.

Den 1 september, omedvetna om omfattningen av dess försvar, inledde tyskarna en frontalattack på Westerplatte och sköts ner innan de kom i närheten av det dolda citadellet, deras pansaranfall krossades av polackernas 75 mm fältkanon. Till undsättning kom det äldre örlogsfartyget från dreadnoughtens svunna tid, *Schleswig-Holstein*, med årgång 1909. Jonasz skriver att det polska fältartilleriet

"upptäcktes av slagskeppets utkiksposter, och tung eld riktades omedelbart mot det. Den första kulan träffade stammen på det träd under vilket 75 mm-pjäsen var placerad, och de två följande kom tillräckligt nära för att sätta pjäsen helt ur spel. (Kanonen reparerades senare och användes av tyskarna och slutade sin karriär i Stalingradfickan)" (68, 69).

Den tuffa, gamla stridshästen höll ut och sköt in allt fler direktträffar i anläggningen. "Denna brutala spärreld, under vilken slagskeppet avfyrade sina enorma kanoner mot anläggningen från endast 400 meters håll, pågick fram till kl. 21.00. Det ledde till att polackerna evakuerade Strong-point Prom, vars personal drog sig tillbaka för att hjälpa till att bemanna Guardhouse One. Warrant Officer Gryczman vittnade om hur intensiv elden var när han gav order om att dra sig tillbaka: "Jag har överlevt två krig, men jag har aldrig sett något liknande!"

Polska Westerplatte höll ut i en vecka mot tyskarna, som kunde vara ridderliga mot en beslutsam fiende. "Efter kapitulationen", rapporterade Jonasz (71), "fick de polska officerarna behålla sina sablar som ett tecken på den respekt som försvaret hade vunnit hos motståndarna." Polackerna hade 15 dödsoffer, medan 200-300 av deras motståndare låg döda.

Mot Polens 30 divisioner, en pansarbrigad och 842 operativa flygplan ställde Tyskland upp med 106 divisioner, sex pansardivisioner och 3.000 stridsflygplan. Jämförelsen är dock missvisande eftersom mer än hälften av dessa Wehrmachtstyrkor var tvungna att vara redo på ett ögonblick för att möta förväntade attacker från Storbritannien och Frankrike i väster. Även om tyskarna hade numerär och teknisk överlägsenhet över polackerna var deras övertag inte så uttalat som det verkade på papperet.

De polska ledarna hade aldrig några illusioner om att de ensamma skulle kunna vinna mot Hitler. Deras strategi att fördröja den tyska framryckningen tills de västallierade kom till deras undsättning var naturligtvis helt baserad på brittiska och franska löften. General Tadeusz Kutrzeba, chef för den polska militärakademien och känd under fälttåget som befälhavare för Bruzaflodens motoffensiv, visste att "det kommer att bli nödvändigt att vänta på hjälp från Frankrike. Polen kommer att behöva förlita sig på sina egna styrkor i sex till åtta veckor, även om fransmännen reagerar snabbt". Men Führern hade inte för avsikt att ge dem så mycket tid. Den franske överbefälhavaren, general Gamelin, sa: "Jag känner den polska armén perfekt. Dess trupper är utmärkta och dess befälhavare är bortom allt beröm. Polackerna kommer att hålla ut, och vi kommer att komma till deras hjälp utan att förlora tid. Polackerna kommer att hålla ut i minst sex månader, och vi kommer att komma till deras hjälp via Rumänien."

Men detta tänkande var rotat i de föråldrade strategierna från första världskriget. De allierade befälhavarna antog att de behövde minst tre veckor för att förbereda

sina styrkor, och då hade tyskarna redan avslutat kriget i Polen. Chockade av Wehrmachts snabba framryckning försökte fransmännen sätta in operationer mot Västtysklands försvar mellan floderna Rhen och Mosel. Men på grund av den ansvarslöshet och korruption som präglar demokratier överallt, tog det Frankrike en vecka att organisera sin attack.

Vid det laget hade den inletts i förtid och var mindre än halvhjärtad. När tyskarna trängde in i Polen mycket snabbare och djupare än vad de allierade befälhavarna hade trott var möjligt, utsattes general Gaston Pretelat, som ledde offensiven, för svåra politiska påtryckningar att omedelbart anfälla västra Tyskland, redo eller inte. Han samlade hastigt ihop 31 divisioner, inklusive 14 första linjens enheter, i den franska 2:a armégruppen. Trots denna formidabla styrka under hans befäl ryckte Pretelat fram med frenesi mot den överväldigande tyska 1:a armén, som var i numerärt underläge med knappt 17 divisioner. Till sin förfäran upptäckte fransmännen att Siegfriedlinjen som skyddade den tyska gränsen låg för långt bakom fronten, vilket tvingade deras artilleri att hamna under fiendens eld innan de kunde anfälla försvaret. Siegfriedlinjen visade sig dessutom vara ointaglig för 155 mm granater. Även när fransmännen satte in sina 220 mm och 280 mm kanoner - de största kanonerna på jorden - stod Siegfriedlinjens försvar av armerad betong oskadda, trots att Pretelats artilleri var snabbt och mycket träffsäkert. Siegfriedlinjen höll ut och gav en ny innebörd åt termen "tyskt stål".

Under tiden erövrade general Edouard Requins 4:e armé, med sin vänstra flank vid Saar, 7,5 mil av tyskt territorium. Samtidigt tog general Condes 3:e armé över en framskjutande del av Warndtskogen. Från dessa positioner förberedde Pretelat ett direkt angrepp mot Siegfriedlinjen som skulle inledas den 17 september. Men vid det laget var Warszawa belägrat och de polska arméerna på flykt. Ytterligare operationer verkade meningslösa, så de avblåstes. Ironiskt nog var det beräknade datumet för Pretelats offensiv samma dag som ryska trupper gick in i östra Polen, en händelse som skulle ha samordnats med Frankrike för att pressa Tyskland däremellan. Men fransmännen försökte åtminstone fullfölja sin del av avtalet, om än halvhjärtat. Britterna, från vilka polackerna hade fått alla slags fasta försäkringar om militär hjälp, lyfte aldrig ett finger för att hjälpa dem. Engelsmännen hade varken medel eller avsikt att rädda Polen, som de nu var ivriga att utkämpa ett krig mot Tyskland om, oavsett förevändning.

Det som verkligen besegrade polackerna och samtidigt stoppade alla offensiver från de västallierade var det nära samarbetet mellan snabbt framryckande motoriserat pansar och Luftwaffe. En sådan ny samordning var beroende av att lokala flygkommandon arbetade i samförstånd med officerare på marken. Denna unika, mycket effektiva kombination mellan olika avdelningar var okänd i den klassmedvetna strukturen hos icke-nationalsocialistiska militära kretsar. Den var ett re-

sultat av den anda av klassamarbete som Adolf Hitler hade inspirerat sitt folk med. Junker Ju 87 Stukas fungerade som flygande artilleri och sprängde hål i fiendens ställningar genom vilka pansarvagnarna strömmade fram i stora antal.

Luftwaffes chef, Reichsmarschall Hermann Göring, såg denna makalösa taktiska användning av flygplan och stridsvagnar som det bästa sättet att slå ut Polen innan fransmännen hann organisera ett allvarligt hot mot det svaga försvaret i västra Tyskland. Följaktligen slog tyska flygdivisioner stora luckor i Polens befästningar längs gränsen. Genom dessa stormade den södra armégruppens invasionsförspets på morgonen den 1 september. Junker-, Heinkel- och Dornier-bombare fortsatte att skära av livslinjerna för fiendens styrkor på marken, särskilt alla vägar och järnvägar som transporterade polska förstärkningar och förnödenheter till fronten. De isolerade slagfält efter slagfält och lamslog därmed kommunikationer och transporter och förhindrade massiva motattacker mot pansarförbanden.

Ett viktigt mål för detta första *Blitzkrieg*, eller "blixtkrig", var att omedelbart förstöra det farliga polska flygvapnet på marken. Men Luftwaffe fångade och förstörde bara 30 fientliga flygplan som fortfarande stod parkerade nära och i sina hangarer. Polackerna hade klokt nog spridit ut sina stridsflygplan över hela landet på ett stort antal flygfält. Följaktligen var deras flygvapen tvunget att förstöras i luftstrid. Och det blev det. Under fälttågets första två veckor gjorde P-23:orna omfattande insatser och anföll tyska motoriserade kolonner och pansarkolonner. Men Messerschmittpiloterna decimerade störtbombplanen innan de flesta av dem kunde närma sig sina mål. De framstående Karas-enheterna led mer än 85% förluster och lämnade bara 17 "Carps" kvar för att traska över gränsen till Rumänien, där de skamligt nog beslagtogs.

Men polackerna kämpade vidare med tapper beslutsamhet. Den 7 september gjorde det polska flygvapnet sin största enskilda flygseger genom att skjuta ner 15 tyska plan i en enda strid. Warszawa hade ett toppmodernt förvarningssystem som överraskade Luftwaffes flygare. När de anlände till den polska huvudstaden väntade redan svärmar av P.11-jaktplan på dem. Enligt den polske flygvapenmajoren F. Kalinowski hade "ett nät av observationsposter för tidig varning om annalkande fientliga flygplan upprättats runt Warszawa sommaren 1939, och dessa poster skulle vidarebefordra information via radio och telefon till Pursuit Brigades operationsrum, varifrån alla scramble-order gavs".

När Luftwaffes piloter slogs om kontrollen över himlen distraherades de från sitt huvudsyfte: att stödja sina vapenbröder på marken. Mellan den 15 och 18 september bröt därför de polska 11:e och 38:e divisionerna i "Sosnkowski-gruppen" igenom tre omringningsförsök som gjorts av den tyska 14:e armén. Polackerna marscherade hela natten och stred på dagen och besegrade alla Wehrmachts försök att hindra dem från att korsa den strategiska San-floden. I samband med detta erö-

vrade de 20 artilleripjäser och 180 fordon från tyskarna. Tidigare hade stridsvagnar från 4:e pansardivisionen slagits tillbaka i sin misslyckade överraskningsattack mot Warszawa. När 35:e pansarregementet och 12:e gevärsregementet avancerade genom huvudstadens förorter utsattes de för intensiv eldgivning från artilleri som faktiskt riktades från själva staden. De drabbades av svåra förluster och tvingades dra sig tillbaka. Men inte långt bakom dem stormade den mäktiga 10:e armén. Den sprang upp till Wisła vid Gora Kalwaria, där den fullständigt decimerade elitarmén Lotz.

Förskräckt över den snabba förintelsen av sin främsta stridskraft beordrade marskalk Rydz-Smigly, Polens överbefälhavare, en allmän, fördröjande reträtt österut. De mäktiga arméerna Pomorze och Poznan, som bestod av fyra infanteridivisioner och två kavalleribrigader - en hel armégrupp - ledde denna stridande reträtt mot Warszawa. De intog positioner nära Kutno, nära floden Bzura, cirka 65 mil väster om huvudstaden, under befäl av general Kutrzeba. Den 10 september, när polackerna försökte korsa floden, utmanades de av den numerärt underlägsna tyska 10:e armén, som hade rusat upp från Lodz för att hindra deras passage.

Polackerna tog initiativet till en egen motoffensiv och gick till angrepp med rasande beslutsamhet, erövrade brohuvuden nära Lowicz och pressade tillbaka den tyska 30:e infanteridivisionen. Den 10:e armén var avskuren från sina förnödenheter och hela flanken av Wehrmachts armégrupp Syd var plötsligt hotad. En fruktansvärd omvälvning var nära förestående och hela kampanjen var i fara, när Luftwaffe kom till undsättning. Med åtta eller fler uppdrag per dag pulveriserade Henschel 123 attackplan och Stuka störtbombare fiendens brohuvuden och lamslog de polska försvarspositionerna runt Dzialoszyn och Czestochowa. Tvillingmotoriga Messerschmitt Me-110 besköt stora koncentrationer av general Kutrzebas bästa trupper, som decimerades ytterligare av Dornier och Heinkel medeltunga bombplan. Polackerna och deras hästar blev galna av panik under den långvariga störtfloden av fallande bomber och granater.

Det var nu möjligt för den tyska 8:e armén att ansluta sig till den belägrade 10:e, och ytterligare flyganfall gjorde det möjligt för dess motoriserade divisioner och pansardivisioner att tränga norrut och spetsa de kombinerade Pomorze- och Poznanarméerna i flanken. Likt smärtsamt sårade ormar kastade de sig över tyskarna runt Lowicz och Sochaczew, där otroligt våldsamma närstrider rasade fram och tillbaka, tills polackerna gradvis blev inringade och avskurna vid Kutno. En vecka av intensiva strider mellan olika divisioner slutade den 10 september med att 170.000 polska soldater kapitulerade.

Luftwaffes bombplan följde omedelbart upp sina framgångar och kastade sig över den polska 7:e divisionen som fortfarande höll ut vid Czestochowa. En hel dags oavbruten beskjutning och bombning av Luftflotte 4 tvingade hela divisionen

att kapitulera *en masse*, vilket var första gången som ett flygvapen hade tvingat så stora markförband att lägga ned sina vapen. Bara fem dagar senare upprepade piloterna från Luftflotte 4 sin historiska seger när de tvingade ett ännu större antal fiendetrupper att kapitulera söder om Radom, där polackerna var omringade av en järnring av pansarvagnar.

Slaget vid Bzura hade nått sitt slut, men inte Rydz-Smiglys förhoppningar om att möjliggöra franska anfall mot västra Tyskland genom att hindra Wehrmachts framryckning. I själva verket hade general Pretelats män redan påbörjat sin attack mot Siegfriedlinjen. Den franska interventionen började verkligen få effekt på det polska fälttåget, eftersom Göring plötsligt drog tillbaka ytterligare 400 medeltunga bombplan till västfronten, precis när flygoperationerna över Warszawa skulle inledas mot dess beslutsamma försvarare som spelade på tid. De klumpiga transportplanen, de ärevördiga Junkers Ju-52:orna, tvingades till nödtjänstgöring som bombplan, en roll som de var helt olämpliga för. Bara trettio "Auntie Jus" var packade med lådor med tvåpunds fosforbrandbomber. Dessa bars bokstavligen ut genom lastutrymmets dörrar av två soldater som tilldelats varje Junkers!

För att få ett så snabbt slut som möjligt på fälttåget i Polen ingrep Hitler för första gången i striderna. Fram till nu hade han gett sina generaler fria händer att leda kriget. Men de rörde sig inte tillräckligt snabbt. Führern hade velat slå ut Polen på tre veckor, vilket skulle ge honom tillräckligt med tid för att förbereda sitt försvar mot de allierades förväntade angrepp västerifrån, som i själva verket redan hade inletts. För att samla ihop resten av de polska styrkorna öster om Wisła beordrade han 14:e armén att svänga nordost från L'vov. Dess XIX pansarkår gick i fällan och fälttåget var så gott som över. Nu var Warszawa helt omringat. Med alla Polens väpnade styrkor antingen förstörda eller på flykt var det meningslöst att försvara huvudstaden. Tyskarna beordrade försvararna att fredligt kapitulera och på så sätt undvika onödig blodspillan. Polackerna litade dock fortfarande på att de skulle räddas av de västallierade och vägrade. Som svar koncentrerade Göring 1.776 bombningar på bara 48 timmar, vilket tvingade Warszawa att kapitulera den 27 september. Dess försvarare blev inte misshandlade, utan tilldelades krigets hedersbetygelser av general Blaskowitz, befälhavare för den tyska 8:e armén, en gest som på ett vackert sätt återspeglade hans och Wehrmachts känsla för ridderlighet och mänsklighet, egenskaper som senare visade sig saknas mestadels hos de allierade.

Fälttåget hade varit kort, men brutalt, med 10.572 tyska dödsoffer, 3.400 saknade (förmodat döda) och 30.322 sårade. Mer än 694 000 polacker togs till fånga. Innan kapitulationen i Warszawa lämnade Rydz-Smigly, Beck och alla de andra vars arrogans och girighet hade orsakat den det polska folket mitt i deras misär genom att fly till Rumänien. Det var härifrån som general Gamelins utlovade franska

trupper skulle ha räddat Polen i tid. Men allt de polska konspiratörerna fann i Rumänien var internering. Andra polacker flydde till England, just den nation som hade förrått deras land, för att fortsätta en hjärndöd, självförgörande kamp mot Hitler. Det visade sig att dessa makalösa dårar fick uppleva den dag då deras dubbelspelande brittiska kamraters sovjetiska allierade avslöjades med att ha avrättat omkring 15 000 polacker i massakern i Katynskogen i april 1943.

När den alliansvänlige chefen för Polens exilregering, general Wladyslaw Sikorski, krävde att illdådet skulle utredas, mördade den brittiska säkerhetstjänsten honom tre månader senare i en riggad flygkrasch vid Gibraltar, av rädsla för att han skulle stöta sig med Stalin vid en tidpunkt då Storbritannien behövde sovjetiskt deltagande. Churchill och Roosevelt struntade i massmordet på sina polska allierade, som tidigare hade gett dem så mycket propagandavärde, och gjorde sig helt av med dem vid den ökända Teherankonferensen när de överlämnade hela Polen till de sovjetiska demonerna.

Hitler ville däremot bevara en självständig polsk stat, men hade hindrats av Stalin, som krävde en delning av Polen som pris för sin icke-krigföring (*Cavendish*, 37). Sovjet var verkligen inte berättigat till några särskilda hänsyn, eftersom de bara marginellt höll sin del av icke-angreppspakten genom att invadera Polen efter att kampanjen redan hade beslutats den 17 september. De var rädda för polackerna, som nästan hade störtat deras kommunistiska imperium mindre än tjugo år tidigare, när Marshall Pilsudskis arméer hade invaderat Sovjetunionen. Därav deras fega hämnd på detta besegrade folk.

Det polska förräderiet tycktes föda sig självt. I augusti 1944 genomförde polackerna, på uppmaning av en sovjetisk radiosändning som utlovade massivt ryskt stöd, ett väpnat uppror mot de tyska ockupationsmyndigheterna. **Waffen-SS** svarade med att reducera den polska huvudstaden till rykande ruiner i attacker som var långt mer förödande än Luftwaffes luftoffensiv 1939. Medan polackerna utkämpade ännu en förvirrad och dödsdömd strid mot tyskarna kunde de se Röda arméns trupper stå redo att hjälpa till i Warszawas östra utkanter. Men Stalin beordrade sina styrkor att avvakta och låta polackerna "puttra i sina egna safter". När britterna bad om tillstånd att åtminstone få luftlandsätta förnödenheter i Warszawa vägrade han. Strax därefter slogs upproret ner med stora förluster i människoliv som följd. Än en gång hade polackerna låtit sig luras av genomskinliga löften från utlänningar som inte betraktade deras land som något annat än en bricka i ett spel för främmande syften.

Allt detta och mer därtill fick polackerna lida för sin vägran att beakta Adolf Hitlers rationella begäran: återlämnandet av en enda stad som inte tillhörde dem. Hur obetydlig, till och med småaktig, verkar inte denna förhandlingsbara fråga jämfört med det enorma panorama av förstörelse, död och lidande som följde för Polen

och resten av världen!

Utan tvekan kunde ingen annan nation på jorden ha besegrat Polens väpnade styrkor på en miljon man på mindre än en månad. De allierades planer på att fördröja den tyska framryckningen och därmed ge Frankrike tillräckligt med tid för att anfälla i väster var sunda enligt den tidens strategiska normer. Ingen, inte ens Hitlers egna generaler, trodde att polackerna skulle kunna besegras på lite mer än tre veckor. Därför förtjänar han den största delen av äran för segern, främst genom sitt insisterande på markstödjande luftmakt och sin enorma omringning av fiendens styrkor öster om Wisła, där polackerna förlorade allt hopp om långvarigt motstånd.

Kampanjen var verkligen en triumf för nationalsocialisternas genialitet och mod över småsinta konspiratörer som försökte krossa den vita rasens största hopp. Men den var också katastrofal för ett värdefullt folk som förråddes av giriga politiker och utlänningar med utompolska agendor. Ännu värre var att 1939 års ömsesidiga slakt av ariska män i Polen var en tragedi för den västerländska civilisationen, där dess stora brodermordskrig och västerlandets verkliga nedgång började.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLJEVISMEN!**
Translated from the SS Original

**The Poisonous
Mushroom**
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALIEN**
English / German Deutsch / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**